

bemærke, at der er ikke saa faa i Kjøbenhavn, der ere Familieforsørgere og i Statens Tjeneste, og som maa leve af ikke saa lidt under 400 Rd., og at de kunne leve deraf, det er jo bevist derved, at de leve endnu og have levet længe. Dette gjælder f. Ex. om Folk i Postvæsenets Tjeneste, de ere ikke alene i Brug fra Solopgang, men før Solopgang og til længe efter, at Solen er forsvunden, og de have en ligesaa anstrengende Tjeneste som de, der her er Tale om. Men jeg vil slet ikke drage nogen Sammenligning, jeg har kun udtalt dette ligeoverfor den ærede Ordførers uforbeholdne Udtalelse med Hensyn til Umuligheden af at leve af 400 Rd. Jeg tror heller ikke, at den ærede Ordfører har Ret, naar han siger, at naar Andragendet af Udvalget var blevet foreslaaet henvist til Ministeren, og Henvisningen var bleven billiget af Thinget, kunde Hjælpen ikke komme de Paa-gjældende til Gode før om et Aar. Jeg skulde tage meget feil, om det ikke i Reglen sker saaledes, da disse Andragender komme sidst paa Sessjonen, efter at vi ere bleven af med Finantsloven, at Ministeren, efterat Andragendet er henvist til ham, har efterkommet det og gjort Udbetalingen paa forventet Til-lægsbevilling, (Modsigelse). Ja, tager jeg feil, saa falde mine Bemærkninger i denne Henseende bort, men jeg tror ikke, at jeg feiler. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne siger, og deri har han jo strengt taget Ret — at Folkethinget selv har det i sin Magt at sige Stop; men der er Ingen her i Thinget, der mere end den ærede Ordfører har advaret os imod at komme ind paa en Skraaplan og paa Glatis, og han har netop selv mange Gange fremhævet, at man nok siger, at vi kunne standse og standse, men have vi gjort det første Skridt, saa bliver det vanskeligt at standse, naar Jordbunden slipper os bort under Fødderne. Det er, som sagt, Principet, jeg for mit Bedkommende er imod, og jeg finder det meget uheldigt. Jeg betragter det som en Skraaplan og som Glatis, thi der er vist ikke saa faa Bestillingsmænd her i Landet, der kunne trænge ligesaa haardt som de her omtalte. Naar de ærede Forslagsstillere nu have en afgjort Forkjærlighed for disse Bestillingsmænd —

ja, Herregud! vi ere jo alle Mennesker, og Enhver holder af Sine, men der kan komme Andragende paa Andragende, og naar skal man da standse? Have vi først gjort eet Skridt, vil man henvise dertil, og der vil da hvile et Tryk paa vore Skuldre, som det senere ikke vil være saa let at ryste af os; naar vi ikke begynde med Begyndelsen. Det er dette, jeg er bange for. Dersom Forslaget var kommet fra Ministeren, vilde jeg for mit Bedkommende, saa vidt jeg opfatter Stillingen nu, ikke have noget videre derimod, men med et privat Forslag, efter at Finantsloven er gaaet fra os, er det en anden Sag. At der er indgivet et Andragende, som vistnok vil faae Bistand, ændrer man ikke, men at vedtage en Lov, som man bagefter gjør til en lille Finantslov — ster kan den efter sit Indhold ikke blive — den Skik og Brug synes det mig, at vi engang have tækket af med og ere komne ind paa en anden. Jeg vil for mit Bedkommende ikke slaa ind paa den Vej, her er Tale om, med mindre Forslaget nu kommer til Behandling i et Udvalg, men dette foreligger jo ikke nu. Tiden er jo temmelig meget medtagen, og jeg skal derfor ikke opholde det ærede Thing.

Schjørring: Jeg skal ogsaa indskrænke mig til ganske faa Bemærkninger. Naar det ærede Medlem for Svendborg Amts 3de Valgkreds (S. A. Hansen) blandt Andet bemærkede, at man kunde komme ud over en af de af mig paapegede Banffeligheder ved at optage en Bevillingsparagraf i denne Lov, og naar den ærede Finantsminister ligeledes syntes at mene, at dette kunde lade sig gjøre, maa jeg ganske vist erkjende, at naar man saaledes gjorde denne Lov til en Tillægsbevillingslov, vilde den Banffelighed, jeg før nævne, bortfalde, men til Gjengjæld udsætter man sig derved for at komme ind i en anden Banffelighed. Det vil nemlig erindres, at naar man for 12, 14 Aar siden brugte den Fremgangsmaade med Lovforslag, der medførte Pengebevillinger, at man optog en saadan Paragraf, kom man bestandig i Strid med det andet Thing, som mente, at man derved uvidede Finantslovens Omraade og dermed det Omraade, hvorpaa Folkethinget havde en For-